

Eggedosislag

— I kveld vil vi virkelig ha eggedosislag! sa Kristiane på sin bestemte måte. Vi har jo aldri noe moro.

Alle var enige.

— Og aldri får vi noe godt heller, sa Jutta som var slikkmunnen blant dem.

— Men får vi lov? spurte Else.

— Det spør vi ingen om, sa Kristiane. Vi holder naturligvis laget om kvelden når alle er gått til ro.

— Å, du store tid, sa Else, tør vi det? Øynene lyste av forventning.

— Vi har gjort det før, sa Kristiane, Marena og Dina er alltid med.

— Ja, når de to bispinnene er med, sa Else lettet, da våger jeg også.

Det var altså avgjort. Eggedosislaget skulle holdes på Elses og Anne Katrines værelse, det lå over spisestuen, så ingen kunne høre dem.

— Vi har riktignok ikke hatt Anne Katrine med før, sa Kristiane. Hun er så mistenksom og tror vi snakker om henne bestandig, men siden dere to ligger på samme værelse, er vi nødt til å ta henne med, sa hun overbærende.

Anne Katrine så overrasket ut, da hun fikk vite at hun skulle være med å dele utgiftene til egg og sukker. Men hun hadde da lyst til å være med. Else og Hervor listet seg til Demmen etter egg, og forventningen var meget stor.

Det var en eldgammel hovedbygning på Demmen gård, om sommeren var det gamle huset aldeles skjult av løv. Aldri ble et tre eller en gren hugget på Demmen, det fikk gro som det ville. Gangene i hagen var overgrodd av gress, og opp mellom stikkelsbærbuskene vokste store gresstuer.

Inne i huset var det store saler som gikk tvers gjennom huset med vinduer på begge sider. Gulvene var så gamle at de gynget av elde, og dørlåsene var av den runde sorten som gikk rundt inne i hånden på en før man fikk døren opp.

Ute på den store, gressbevokste gårdsplassen

kaklet, snadret og kurret alle slags fjærkre, høns, ender og duer. Og midt oppe i all denne frodighet og alle disse gamle husene gikk gamle Marcussen og stelte med alle dyrene sine.

Fru Marcussen gikk med røde kappebånd som var farvet i anilin, og blåtøyforkle om sin runde figur, og ute i kjøkkenet stelte hushjelpen, Amalie Ladgård. Amalie var også liten og tykk, med en rund liten kakemunn og et ubevegelig ansikt. Hun stod og skvalpet melk borte på kjøkkenbenken. I dette stille, gamle huset herjet tvillingene.

De var ikke i slekt med gamle Marcussens. Foreldrene døde kort tid etter hverandre, og de to små tre år gamle pikene var aldeles alene i verden. Da sa gamle Marcussen:

— La dem komme til Demmen, her er det plass nok!

Og de ble sendt dit med en eneste gang, lik to pakker. Nå var de jo ikke så viljeløse lenger, men lignet to ville fugler som ingen rådde med.

— De er ikke uten egenskaper, og liv er det jo med dem, sa gamle Marcussen.

Når det passet dem, var de snille mot bestefar

og bestemor Marcussen, som de kalte dem, men når det ikke passet dem, så gjorde de hva de vilde.

Dit kom altså Hervor og Else for å kjøpe egg. Gamle Marcussen sto ute på tunet, og plutselig kom tvillingene løpende som to ville unghester.

Hervor førte ordet:

— Om de kunne få kjøpt et snes egg.

— Spør Ladgård, sa Marcussen. Han var en mann av få ord.

— Jo, Ladgård var ikke uvillig, men hun måtte naturligvis vite hva eggene skulle brukes til.

Da tvillingene hørte at de skulle ha eggedosislag, skrek de i munnene på hverandre.

— Vi kommer også!

— Det er ikke før ti om kvelden, sa Hervor.

— Vi vil være med!

Og da var det ikke et menneske som kunne få dem fra det.

Ole kom med sukker, og alle forberedelser ble gjort. For å unngå noen som helst mistanke, skulle eggedosisen piskes i vaskevannsbollen, og Jutta skulle stå vakt ute på loftet for å se om det kom noen.

— Ja, men er det ikke leit for henne å stå der, sa Else.

— Det er hun vant til, sa Hervor. Jutta er så flink til å lytte.

Jutta hadde ikke noe å innvende. Hun var nesten kry av sin flinkhet til å lytte, og fant det helt i sin orden.

Kvelden kom. Det var smuglet glass og skjeer opp, og alle gikk i tøfler eller på strøpelesten. Det var ustyrtelig moro og lavstemt jubel. Da sa Marena plutselig:

— Tenk om frøken Strøm kommer med lykten ikveld.

De var nemlig aldri riktig sikre på frøken Strøms kveldsvisitter. Det kunne være lenge mellom hver gang, og så kunne hun plutselig dukke opp igjen.

— Jeg så at hun ordnet med lykten i dag, sa Dina med store øyne.

— Vi løper inn og legger oss med klærne på, sa Kristiane. Hun kan være her på minuttet.

Jutta ble ropt inn fra sin post i trappeoppgangen, et håndkle ble kastet over eggedosisen i vaskevannsfatet, flasker og skjeer puttet under

sofaen, og Anne Katrine løp i seng og trakk tepet like opp til nesen.

Der kom frøken Strøm i døren.

— God natt, sa hun vennlig, og dyttet teppet om Else, som ikke hadde fått ordnet seg i farten. Else var aldeles stiv av skrekk. Tenk om hun følte tøflene utenpå teppet.

Men frøken Strøm gikk intetanende videre til de andre værelsene, hvor presis samme scene gjentok seg.

Men i det hun etter endt runde skulle gå trappen ned, hendte noe merkelig.

Det ene gangvinduet som vendte ut til den store trappen til gården ble åpnet utenfra, og inn vinduet kom et tykt strømpeben uten sko. Frøken Strøm gjemte lykten og ble stående urørlig midt i trappen. Øyeblikket etter var den ene av tvillingene inne i gangen, og straks etter den andre. De hadde avtalt at de skulle kripe gjennom vinduet. Som vanlig hadde ingen av dem hatt på, og støvlene sto under stabburet, og de hadde sprunget over gårdsplassen i strøpelesten. Da kom frøken Strøm fram og lot det skarpe lyset skinne på de to synderne.

— Men i himmelens navn, hva gjør dere her nattetider? spurte frøken Strøm overrasket.

Først dyp taushet.

Tvillingene trakk seg langsomt tilbake og bare stirret.

— Men hva er dette for noe? spurte frøken Strøm gang på gang.

— Ikke si noe, sa den ene endelig.

— Nei, det er en hemmelighet, sa den andre.

— Ja, akkurat, sa den første.

— Jeg må snakke med frøken Lybæk, sa frøken Strøm rådvill.

— Nei da, sa tvillingene, vi skulle bare spise eggedosis av vaskevannsbollen hos Else Beck.

Frøken Strøm fikk til å begynne med ikke fram et ord.

— Vaskevannsbollen, sa hun til slutt, og så like etter:

— Men alle småjentene er i seng for lenge siden.

— Blås i det, deilig at de er i seng, sa tvillingene og skyndte seg opp trappen.

Frøken Strøm fulgte etter. Døren til Anne

Katrine og Elses værelse ble åpnet uten en lyd. Else var alt i full gang med å skille eggeplommene og Anne Katrine lå på gulvet og hentet glass frem under sofaen. Og der var Marena og Dina, Hervor og Kristiane.

Et øyeblikks taushet. Da sa en av tvillingene:

— Der kan du bare se, frøken!

— Dette hadde jeg ikke ventet, sa frøken Strøm, ikke av deg Marena, ikke av noen av dere.

— Ikke si det sa Hervor innsmigrende. Det er jo ikke noe galt i å spise eggedosis, frøken Strøm.

— Du skal få et stort glass, sa en av tvillingene, hvis du ikke vil si noe.

Frøken Strøm verdiget ikke de to sist talende svar, men sa rolig:

— Pakk sammen alt. Jeg går ikke ned før jeg ser dere alle i seng.

— Dette var vemmelige greier, sa tvillingene og sjokket hjemover igjen.

— Det var ordentlig lumpent gjort av de

avskyelige tvillingene, sa Kristiane, nå skal vi holde dommelag for dette imorgen.

— Jeg visste godt at det var galt, sa Anne Katrine, da hun og Else var blitt alene.

— Hvorfor ville du være med da? spurte Else.

Anne Kristine svarte ikke, men hun leste ikke i testamentet sitt den kvelden.

Ole Sand skriver et brev

Da frøken Lybæk neste morgen var ferdig med andakten, holdt hun følgende tale:

— Jeg har hørt hva som hendte i går kveld, og dere må ikke tro at jeg vil nekte dere en liten glede, nekte dere å ha det morsomt.

Men at dere skal gjøre det hemmelig kan jeg ikke godta.

— Vær åpne! Bort med alt dette hemmelighetskremmeriet! Det setter flekker på karakteren. Skjuler du små ting som barn, så skjuler du store ting som voksen. Ikke si det! Ikke si det! er rust på blankt stål.

— Vi er alle forskjellige, noen faller det lett å være åpne, andre har det vanskelig. Det er heller ikke det jeg mener når jeg snakker om i hemmelighetskremmeri. Jeg mener dette at eder glede og moro for oss voksne og gamle.

— Vekk med dette!

— Snakk ut om alt! Vi gamle vil fryde oss og